

Sygn. akt I CSK 680/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Miasta W.
przeciwko [...] A. sp. z o.o. w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 10 czerwca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W przypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.). Powołanie we wniosku przesłanki określonej w punkcie drugim wymaga wskazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni, bądź niejednolita jego wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. m. in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, nie publ.). Dla skutecznego natomiast powołania w skardze przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. konieczne jest wykazanie przez skarżącego kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej.

W ocenie Sądu Najwyższego powołana przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie została wykazana. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi brak pogłębionych wywodów prawnych odnoszących się do konkretnych norm prawnych uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością oraz dotychczas niewyjaśnionego i nierozwiązanego w orzecznictwie. Problem, jaka jest sytuacja

prawna posiadacza nieruchomości, któremu przysługuje maksymalnie ukształtowana ekspektatywa prawa można uznać jedynie za sygnalizację własnych wątpliwości skarżącej, bo stopień ogólności jego sformułowania o argumentacji nie pozwala na zakwalifikowanie jako istotnego zagadnienia prawnego. Wskazanie na przesłankę określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. ogranicza się do stwierdzenia, że istnieje potrzeba wykładni przepisów dotyczących przeprowadzania dowodów, w tym z opinii biegłego i rozkładu ciężaru dowodu oraz przepisów dotyczących działalności gospodarczej w odniesieniu do jednostek samorządu terytorialnego i przedawnienia roszczeń wynikających z takiej działalności. Tak szeroko zakreślona potrzeba wykładni nie precyzuje problemów prawnych pozostających we wskazanym zakresie a związanych z rozpoznawaną sprawą i koniecznych do jej rozstrzygnięcia. Skarżąca nie poczyniła we wniosku wywodów prawnych uzasadniających istnienie poważnych wątpliwości, a zatem nie wątpliwości zwykłych, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy, a wątpliwości kwalifikowanych, wynikających z rozbieżnej jego wykładni przez judykaturę i doktrynę, co w konsekwencji nie pozwala na ocenę, czy rzeczywiście wątpliwości takie zachodzą. Wbrew twierdzeniu skarżącej Sądy obu instancji wypowiedziały się szeroko co do przyczyn nie uwzględnienia zarzutu potrącenia, a dwuzdaniowe uzasadnienie przesłanki oczywistej zasadności skargi nie wskazuje ani na naruszenie konkretnych przepisów prawa ani nie zawiera argumentów juredycznych, wobec czego brak podstaw do uznania, że *prima facie* zachodzi oczywistość zasadności skargi kasacyjnej.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego nie orzeczono, bo wniosek powoda o ich zasądzenie nie dotyczy etapu przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

jw